

Hanne Jul Jakobsens prædiken 17. søndag efter trinitatis

Taler

Hanne Jul Jakobsen
Sognepræst i
Møllevangskirken

Dato

9. oktober 2022

Sted

Møllevangskirken
[radiotransmitteret på P1]

Han trak mig op af dødens grav,
op af mudder og slam,
han satte min fod på klippen,
gav mig fast grund under fødderne.
Han fik mig til at synge igen.

Kender I det
når livet ikke har
nogen udsigt?

Når det er
som
et ørkesløst landskab
der strækker sig så langt
øjet rækker
uden horisont
uden udsigt
uden nogen åbenlys udvej
uden en guide
der kan forklare det man ser

Som når man med halvåbne øjne
og hellukket sind
står
og ser ind i en fremtid
man overhovedet ikke har
lyst til

fordi den er så helt anderledes
end i går
eller den er så helt anderledes
end man havde håbet på
og troet på
eller den er pludselig
forsvundet
fremtiden
ligger
som i tåger
der ikke vil lette
ufremkommelig
utiltalende
og uoverskuelig

Det er som når man ikke kan se
en hånd foran sig
Som når man ikke kan se
en dag foran sig

Som når man ser
ud ad vinduet
og ikke ser noget

Som når man ser i kalenderen
og ikke glæder sig
til noget
aftaler
der er blevet
til affald
man helst bare vil
af med

Sådan kan livet være udsigtsløst
når man ikke længere
kan se meningen
med noget
når man ikke længere

kan finde glæden
i de pligter der kalder
når vækkeuret ringer.

Han fik mig til at synge igen,
en glædessang til Gud

og så pludselig
en dag
er der fuglesang i luften
og så pludselig
i et lyst øjeblik
ser man frem til noget
igen
og så pludselig
står man
på fødderne
igen
på klippen
på fast grund
igen
og ser at
himlen er blå
og i morgen er
okay
I morgen er okay
i dag er en gave
og i går gør
os måske stærkere

Kender I det
når livet er
blevet tungt?

Det er som
at skulle gå
med fødder som bly

som at sidde fast
i mudder og slam
og ikke ane
hvordan man kommer
fri

som bliver man suget
ned
af ansvar
der er for stort
eller en byrde
der ikke er til at bære

Det er som at
have gjort noget
man ikke skulle have gjort
eller sagt noget
man ikke skulle have sagt

Det er som at gemme
på
en hemmelighed
der er så svær
at det at gemme
på den
gør én
til det mest ensomme
menneske
i verden

Det er som at have hænderne
fulde af skyld
og ikke have
et eneste sted man kan
lægge den
fra sig
som at stå
midt i en mose

og ikke at have
et sted
man kan hvile
sit hoved
eller sit hjerte
fordi det banker
og banker
så stærkt
at det er ved
at gå
i stykker

Det er som at sidde
fast
i en situation
der er
gået i stå
i et hul
der ikke er
bund i
så man kan trække
og trække
i et forsøg på
at trække sig op
trække sig selv
op
ved nældens rod
ved hårrødderne
men man kan
bare ikke
selv

han trak mig op af dødens grav,
op af mudder og slam,
han satte min fod på klippen,
gav mig fast grund under fødderne.
Han fik mig til at synge igen.

Og så pludselig
kom der bevægelse
i vandet
og så pludselig mødte
man et menneske
der kunne hjælpe
og så pludselig var
man ikke helt så alene

Kender I det
når hjertet er blevet
for småt?

Det er som at skulle
holde en køkkenfest
med dem man
allernødigst
vil tale med

som at skulle åbne
døren
for dem der
virkelig ikke har fortjent
at være med
og sige værsgo
spis, drik og vær glad
der er mere hvor det
kommer fra
og overhovedet ikke have
mere hvor det kommer fra

som at blive
sat til vægs
af Guds altfavnende kærlighed
der siger
du skal, og
du kan ikke
men jeg kan

læn dig tilbage
og lad mig komme til
gør plads
Der er plader nok
i min kærlighed
til alle
der vil

Kender I det
at ens livs melodi
kører i den samme rille?

Det er som et udtørret
flodleje
hvor alt liv
er dødt
hvor græsset
står tørt
og vissent
og er så udmagret
at alt vækst er stoppet
og ingen
længere magter
at skribe efter
vand

Det er som en tørst
der ikke slukkes
Og sådan er det
indimellem
Vi ser ingenting
Vi sidder fast
Vi tørster
Vi keder os ihjel
i rutiner
Vi kan ikke finde ud
Vi kan ikke trække os op
Vi kan ikke glæde os

Vi kan ikke lukke andre ind
Det er her
vi er
vi venter

Jeg ventede på Herrens hjælp,
og han bøjede sig over mig
og hørte mit råb

Og så pludselig
finder man den kilde
der ikke tørrer ud
og så pludselig
var der vand i den flod
der vælder
med vand
til evigt liv

Og så pludselig
er græsset grønt
og blomsterne sprunget ud
og så pludselig
kan man igen ane
at livet er større
end os

Og så pludselig siger
Jesus til Levi
Alfæus'søn:
"Følg mig"
og Levi rejste sig
og fulgte ham

Fulgte ham ud
i den flod
der bliver til
evighed
Guds rige blev

sat i bevægelse
som en flod
der løber ud
over sine breder
og som bruser
hen over alt
det der er tørt
og ørkesløst
og uden liv
og døber det
i Faderens
og Sønnens
og Helligåndens navn

Og den breder sig
ud over hele verden
og ind i alle afkroge
af menneskelivet
ind i alle revner og sprækker
og endeløse ørkner
Umulige forhold
og gør alting nyt
Floden
der har sit udspring
i den hellige Guds kilde
den løber gennem tiden
gennem livet
gennem os
som en bølge
der kalder livet frem

og pludselig siger
Jesus til os
”Følg mig”
og når vi rejser os
og følger ham
så bliver vi
levende

bliver en del
af den flod der rinder
med vand til evigt liv

Jesus kaldte på Levi
og Jesus kalder
på os
Stå op!
Rejs jer!
Kom med!
Følg mig!
Tro kun!
De raske har ikke brug
for læge
men det har
de syge
I er verdens lys
I er jordens salt
Følg mig!
og gør du det
skal du aldrig
i evighed dø
Floden er i bevægelse
Den har sit udspring
i Gud selv
Floden kalder os
ud af os selv
trækker os op
af vores eget

Får os til at synge igen
en glædesang
eller det er ikke os
der synger
det er Guds ånd
der synger
i os
en sang der aldrig

ender

Jeg er det levende vand
siger Jesus
og den der drikker
af det vand
skal aldrig i evighed
dø
siger Jesus
Det er det nye
Den nye sang
Den nye vin
Den evigt nye vin
Den vin der aldrig
løber tør
og den vin
der bliver ved med at smage
af kærlighed
af barmhjertighed
af tilgivelse
af alt det der gør
et menneske
helt
helt og nyt

Gud, kald på os
Lad os være en del af din
levende flod
og gør os hele
med din evigt fornyende vin.

Kilde

<http://hanne.juljakobsen.dk>

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

17. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hanne-jul-jakobsens-praediken-17-soendag-e-trinitatis-2022>